

USCA

POST

CONTACTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE
 VERSCHIJNT ZEVENMAAL PER JAAR

REDACTIE: A. G. VAN HERK
 LIVINGSTONELAAN 249, 3526 HG UTRECHT
 TELEFOON 030 - 288.17.41

ISSN 0922-0089
 NUMMER 103
 SEPTEMBER 1999

Onze Vereniging op het Internet

Verzamelaars betreden steeds ongewonere wegen om verzamelobjecten te zoeken. De elektronische snelweg is zo'n ongewone weg. Toen een aantal jaren geleden het eerste artikel over de relatie tussen Filatelie en Computer in de Usca Post verscheen, heb ik in de kleine advertenties van *Linn's Stamp News* eens nagegaan hoeveel inzenders naast een postadres een E-mailadres opgaven.

Dat waren er toen 14. Ik heb onlangs weer eens geteld en kwam nu uit op ruim 160 vermeldingen van E-mail/Internet sites. Dat zegt genoeg over de toegenomen populariteit van het Internet bij verzamelaars en handelaren.

Het merendeel van onze leden is ouder dan vijftig jaar. Maar ook ouderen hebben het Internet ontdekt. Binnen het bestuur is derhalve de gedachte ontstaan om een Internet Site van de Vereniging op te zetten. Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Maar gelukkig werd hulp aangeboden door Dirk van Gelderen, die zoiets voor z'n eigen bedrijf al opgezet had en dus weet hoe het moet. De site van de Vereniging is momenteel onder constructie en we hopen in het najaar het elektronisch lint door te knippen.

Ik zal proberen aan te geven wat de site te bieden zal hebben. Om mee te doen moet u natuurlijk toegang tot het Internet geregeld hebben.

Nadat de bezoeker aan zijn computer het elektronisch adres van de Usca site opgegeven heeft, verschijnt kort daarna op zijn beeldscherm een welkomsgroet en een korte vermelding van wat de bezoeker hier verder kan vinden.

De bewoordingen op het welkomsscherm zijn zowel in het Engels als in het Nederlands; de voertaal op het Internet is Engels. Maar alle verdere informatie is in het Nederlands. Uit een menu op het welkomsscherm kan een aantal achterliggende pagina's met specifieke informatie geactiveerd worden.

Deze specifieke informatie kan zijn: de laatste veilinglijst met realisaties. De inzenders kunnen zó snel zien welke kavels verkocht zijn en wat ze opgebracht hebben.

Op een andere pagina komt de lijst van boeken in onze Boekerij te staan. Steeds zoveel mogelijk up-to-date. Ook worden nieuwtjes-beschrijvingen gepubliceerd en allerlei Verenigingsnieuws, zoals natuurlijk waar en wanneer de volgende bijeenkomsten worden gehouden.

Voorts alle Reglementen en een selectie van recente artikelen uit de Usca Post. Uiteraard komt er een opgaveformulier voor nieuwe leden op.

Ook kunnen leden hun E-mailadres opgeven om met elkaar te corresponderen zonder hun postadres te hoeven afgeven; dat geeft u uiteraard alleen aan vertrouwde personen af. Alle mogelijkheden van het nieuwe medium worden nog onderzocht.

Suggesties van uw kant zijn welkom.

Wij denken dat wij met de Internet site de Vereniging optimaal kunnen promoten en bovendien aan leden en belangstellenden een extra service kunnen verlenen.

Waar wij nu als een nieuwigheid aan gaan beginnen, zal waarschijnlijk over een aantal jaren dermate gewoon zijn, dat je totaal achterloopt wanneer je als vereniging niet over een Internetcontactpunt beschikt. De Internet site zal, na de beginperiode, nog wel eens verbouwd worden om op- en aanmerkingen uit de praktijk te verwerken. Wij verwachten veel van de mogelijkheden die de techniek ons zal gaan bieden.

W. V. Kuil - Wnd. Voorzitter

BESTUURSMEEDEDELINGEN - SEPTEMBER 1999

Secretariaat: H. Winterberg
Mozartstraat 84A, 1962 AD Heemskerk
Tel: 0251-234256

Ledenadministrateur: J. Udo
Postbus 23644
1100 EC Amsterdam Z.O

UITNODIGING

Het bestuur nodigt U uit tot het bijwonen van de eerste bijeenkomst, na de hete zomer, welke gehouden zal worden op **ZATERDAG 4 SEPTEMBER 1999 te Apeldoorn/Ugchelen**; in de Jachtzaal van motel "De Cantharel" van Golsteinlaan 20, telefoon 055 - 541.44.55.

Wij rekenen op een grote opkomst, en hopen dat veel clubgenoten de weg naar Apeldoorn zullen vinden en dat wij hen daar mogen begroeten.

AGENDA:

- 10.00 uur Zaal open voor genodigden en introducés *)
- 10.30 uur Opening, mededelingen, éénkader opstelling "USA-guidelines" door de heer C.E. Ligtoet, rondvraag, leestafel, boekenhoek, ruilen, onderling contact.
- 12.30 uur Lunchpauze.
- 13.30 uur Veiling nummer 182 en 183. De kavellijsten vindt U bijgevoegd. Voor hen die niet aanwezig kunnen zijn; bestaat de mogelijkheid tot schriftelijk bieden. **Het adres hiervoor is:** de heer J. van Keulen, Deijlerweg 65, 2241 AB Wassenaar. **Schriftelijke biedingen dienen uiterlijk 1 september 1999 door hem te zijn ontvangen.** De extra veiling zal uit ca 350 postfris kavels bestaan uit de W. Leever collectie alsmede uit het restant van de Stil collectie. Er zullen totaal ca 580 kavels worden geveild.
- 16.00 uur Sluiting.

De tijden zijn bij benadering, waarvan kan worden afgeweken.

*) Introducés zijn altijd van harte welkom, mits onder begeleiding van een onzer leden. Zij worden bovendien verzocht de presentielijst te tekenen en zich bij de bestuurstafel bekend te maken.

Zo bereikt u motel "De Cantharel"

Per trein: naar station Apeldoorn, uitgang Centrum. Van het iets naar rechts gelegen VAD - busstation vertrekt de treintaxi, en om 9.45 uur bus 110, uitstappen bij het kinderkuis CESAREA en dan nog een klein stukje lopen.

Per auto: uit alle richtingen A1, afslag Hoenderloo/Ede nemen. Het motel ligt op korte afstand van deze afslag aan de N 304

VOLGENDE BIJEENKOMSTEN:

Wilt u de navolgende data alvast in uw agenda noteren?

Zondag 17 oktober	1999:	Breukelen
Zaterdag 27 november	1999:	Alphen a/d Rijn
Zaterdag 8 januari	2000:	Akersloot
Zaterdag 26 februari	2000:	Pijnacker
Zondag 9 april	2000:	de Bilt
Zaterdag 20 mei	2000:	Tiel
Zaterdag 9 september	2000:	't Harde
Zondag 15 oktober	2000:	de Bilt
Zaterdag 25 november	2000:	Alphen aan de Rijn

MUTATIES LEDENLIJST

Opgezegd hebben: A. de Zeeuw uit Almere, P. Berloth uit Ulft, erg jammer.
Als nieuwe leden mogen wij begroeten mevrouw G.M. Bakker-Dijcks (696) uit IJmuiden, de heren A.Teunissen (697) uit Diever, J. A. van der Rijt (698) uit Beek en Donk, J.M.M. Ooms (699) uit Noordwijkerhout, B. Westerhoud (700) te Ermelo, S. Coevorden (701) te Lelystad, P. Kos (702) uit Bussum, en W. Smit (703) te Heemskerk. Wij heten hen van harte welkom. Eventuele bezwaren tegen de kandidaatsleden kunt u binnen 1 maand schriftelijk indienen bij het secretariaat (Mozartstraat 84A, 1962 AD Heems-kerk).

LEDEN HELPEN LEDEN

Gevraagd: gestempelde Canadese straight edges (één of twee randen ongetand) afkomstig van vellen, booklets of miniature panes. Aanbiedingen of reacties gaarne aan C.E. Kuipers, Oudeweg 57 A, 9201 EK Drachten.

OVERIGE MEDEDELINGEN

Wist u dat:

- het veilingcommissariaat met ingang van het nieuwe seizoen voortaan door de heren Nottrot en van Zelst zal worden uitgevoerd,
- u de veilingkavels voortaan bij hen en niet langer bij Ton Bakker dient in te leveren
- Wij hem erg dankbaar voor zijn inzet zijn.
- Jeugdfilatelie Nederland dringend behoefte aan materiaal heeft,
- U restanten zoals zegels en overige materialen waar voor u niets meer mee te beginnen is, stockboeken, catalogi enz. afgeven aan of opsturen naar secretaris Herman Winterberg. Mozartstraat 84 A, 1962 AD Heemskerk. Hij zorgt dat het op de juiste plaats terechtkomt.
- De organisatie "Dag van de Postzegel Amsterdam" op 9 en 10 oktober een cat.3 tentoonstelling met ca 100 kaders organiseert
- Van 15 tot en met 17 okt. een door de NVPH georganiseerde nationale postzegelshow in de Americahal te Apeldoorn wordt gehouden, en wij daar met een stand aanwezig zijn.

Schriftelijke bidders en inzenders opgelet:

Wij verzoeken de schriftelijke bidders direct de hun toegewezen kavels te betalen. Door laat te betalen dupeert u de inzenders. Deze krijgen namelijk pas uitbetaald nadat de laatste betaling binnen is. Mede doordat de laatste betaling pas op 16 juli is binnengekomen is het de veilingmeester niet gelukt tijdig de inzenders uit te betalen. Hij zal zijn uiterste best doen dit euvel zo spoedig mogelijk te verhelpen en biedt de inzenders voor de vertraging zijn excuses aan.

Terry Fox run:

Terry Fox werd op 18 jarige leeftijd met botkanker geconfronteerd. Zijn rechterbeen werd afgezet en hij kreeg een kunstbeen. In het ziekenhuis werd hij diep geraakt door het leed van andere jeugdige kankerpatiënten. Hij besloot C\$1.000.000 te werven voor kankeronderzoek d.m.v. een sponsorloop van oost naar west Canada. Op 12 april 1980 begon hij in Newfoundland aan de "Marathon van de hoop". In 143 dagen legde hij 5373 km af, gemiddeld 42 km per dag. Toen hij in juni 1981 overleed, had hij meer dan 22 miljoen dollar opgehaald. Op 13 april 1982 gaf de Canadese post hiervoor een postzegel (Scott 915) uit.

Op 12 september wordt in den Haag, sportpark Laan van Poot, de Terry Fox run gehouden, georganiseerd door o.a. de Ambassade van Canada. Bijdrage per deelnemer is minimaal f10,- (een grotere donatie is eveneens welkom) en de opbrengst komt geheel ten goede aan het kankeronderzoek. Er is geen wedstrijdelement, afstanden zijn 10, 5 of 1 km. Meedoen is het belangrijkste.

Meer weten? Kijk op internet <http://www.terryfoxrun.org>

Heeft u hieraan al gedacht?

Wij maken u er op attent dat de Vereniging beschikt over een nalatenschapscommissie die nabestaanden wil adviseren met betrekking tot een eventuele liquidatie van postzegel verzamelingen van overleden leden.

Wij adviseren onze leden met klem in hun verzameling een aantekening op te nemen dat nabestaanden, alvorens tot liquidatie van de verzameling over te gaan, contact opnemen met het bestuur dat dan aan uw wensen kan worden voldaan.

Wij hebben nog een beperkt aantal **Lexicons voor USA-FILATELIE**, Amerikaanse postzegeltermen vertaald; een must voor de USA verzamelaar. Deze schitterende publicatie nr.8 wordt u in een ringband geleverd voor de prijs van slechts f22,50 afgehaald tijdens de bijeenkomst. Wilt u het laten verzenden, dan komt dit op f32,50 per exemplaar. Ook nog voor de liefhebbers hebben we nog een paar vergelijkingslijsten USA voor het gebruik van verschillende catalogi. Voor nadere informatie vraag dhr. J. Udo aan de bestuurstafel of Postbus 23644, 1100 EC Amsterdam.

Kleurengidsen voor klassieke zegels

In 1997 maakte verzamelaar Richard Morris drie nuttige kleurengidsen voor klassieke Amerikaanse zegels, en wel voor de 3¢ Washington uit 1851 (Scott 10/11), de 3¢ Washington uit 1861 (Scott 64/65) en de 2¢ Washington uit 1890 (Scott 219D/220). Reeds eerder had hij hetzelfde gedaan voor de 2¢ Washington uit 1895 en 1898 (Scott 267 resp. 279B).

Elke kleurengids bestaat uit een insteekmap formaat A4. Aan de linker binnenzijde vindt u ingestoken:

- een uitgebreide beschrijving van de zegels;
- een z.g. viewing card, neutraal grijs karton met drie boorgaten.

Aan de rechter binnenzijde treft u aan:

- een omschrijving van de kleuren;
- een kaart met opgeplakte kleuren (chips).

Om tot een verantwoorde kleuropstelling te komen, gebruikte Richard Morris zijn eigen collectie. Daarnaast maakte hij gebruik van de kennis en de verzamelingen van bekende verzamelaars en experts, als William F. Amonnette, Wilson Hulme en Tom Richardson. Voor de Scott 64 en 65 kreeg hij assistentie van Michael McClung, een in de USA zeer bekende auteur en verzamelaar.

De Scott 10 en 11 hebben chips in 12 verschillende kleuren of kleurschakeringen. Voor de uitgifte van 1851 (Scott 10) zijn dat: orange-brown, deep orange-brown en copperish orange-brown. De zegels vanaf 1857 komen voor in vijf kleurschakeringen: pale claret, deep claret, plum, yellow-brown en rose-brown. De vier andere zijn carmine (1852 en 1856), dull red (1853), rose-red (1854) en orange-red (1855).

Ook bij de Scott 64 en 65 vinden we chips in 12 kleur(schakering)en: vijf voor de uitgifte van 1861 (3 soorten pink en de vroege rose); één voor de uitgifte van 1861 en twee voor de uitgifte van 1863 (de late rose); en tenslotte vier kleuren rood voor de uitgifte van 1865.

Zo hebben de Scott 219D en 220 elf, en de 267 en 179B tien verschillende kleur(schakering)en.

Hoe werkt nu dit identificatiesysteem?

In een speciaal drukprocédé, waarbij de kleur een constante factor is, zijn vellen gedrukt, die zijn versneden tot chips ter grootte van 10×20 mm. Deze kleurechips zijn op de kleurenkaart geplakt.

U legt uw zegel in een voorgedrukt vakje naast de chip en vervolgens de viewing card met één boorgat op de zegel en het andere boorgat op de chip. Zorg ervoor dat u het gat op een volgedrukt deel (zg. volvlak) van de

zegel legt. Zo'n volvlak vindt u meestal rondom de afgebeelde portretten. Bij de Scott 64 en 65 zijn geen volvlakken te vinden. Hier geldt "oefening baart kunst".

CANADA

Inmiddels zijn ook voor een aantal Canadese zegels kleurengidsen verschenen. Voor de zegels Scott/Unitrade 37 en 41 (Small Queens) is er een met 15 kleurechips. Voor de catalogusnummers 35, 39 en 43, 40 en 45 is er een met 33 kleurechips.

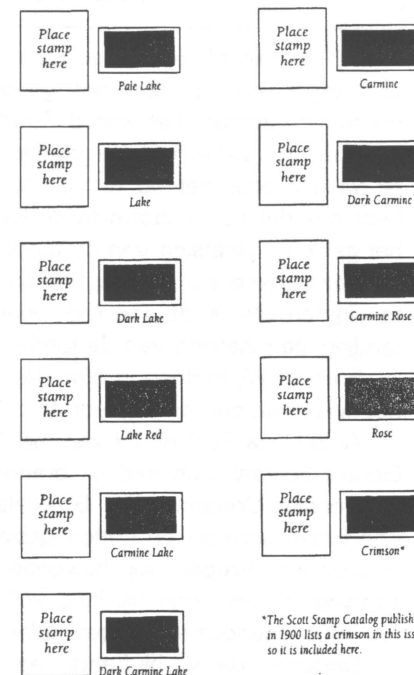
De kosten van deze fraai gedrukte, zeer nuttige, kleurengidsen bedragen:

Scott 10 en 11	f 43.50
Scott 64 en 65	f 43.50
Scott 219D en 220	f 33.50
Scott 267 en 279B	f 39.00
Scott/Unitrade 37 en 41	f 43.50
Scott Unitrade 35, 39 en 43, 40 en 45	f 54.00

U kunt ze bestellen bij Wout Janse en/of Job van Keulen door overmaking van het betreffende bedrag op giro 20.43.12 t.n.v. J. van Keulen en W.G.T. Janse te Wassenaar.

Op de komende september-bijeenkomst liggen ze ter inzage.

COLOR GUIDE FOR SCOTT #219D & 220

*The Scott Stamp Catalog published in 1900 lists a crimson in this issue so it is included here.

Canada in Parijs

Van 2 tot 11 juli had in Parijs de Philexfrance 99 plaats, een wereldtentoonstelling ter ere van 150 jaar Franse postzegels. Canada Post gaf daar de 95¢ zegel uit de reeks Masterpieces of Canadian Art 1999 uit, die de binding tussen beide landen op geheel eigen wijze illustreert.

Afgebeeld is namelijk het surrealistische schilderij "Coq licorne" (Eenhoornhaan) van Jean Dallaire (1916-1965), te vinden in het Musée du Québec. Het stelt een Gallische haan voor met veren in de Franse kleuren, blauw, wit en rood, gecombineerd met de mythische eenhoorn.

Tand(ing)formule

Bij het min of meer moeizaam beschrijven van de tandingvarianten die zich tegenwoordig, naar ons gevoelen, veel meer voordoen dan vroeger, drong zich zomaar het woord *Tandformule* op.

Voor alle zekerheid vergewisten wij ons van de precieze betekenis van dit woord, door het op te zoeken in de gebenedijde Grote Van Dale. Die leert ons dat de tandformule de formule is "waarmee men de inrichting van het gebit, de plaatsing van de tanden bij zoogdieren uitdrukt."

Deze wetenschap inspireerde ons tot de volgende parafrase: "de tandingformule is de formule waarmee wij voortaan de inrichting van de tanding, de plaatsing van de tandjes bij postzegels uitdrukken."

Eureka! Wij hadden in één klap de ogenopener, het ei van Columbus, én het fluitje van een cent gevonden: de Tandingformule.

Al in Usca Post n° 29 van mei 1986 stond een artikel waarin ons oud-lid Gerard Soldaat zich met dit brandende probleem bezighield. Onder de titel "Universele Codering van Bookletzegels" gaf hij inzicht in een door hem ontworpen sorteer- en coderingsblad voor boekjeszegels. Toen wij dit artikel terugzagen, kregen wij bewondering voor de inventieve geest van de schrijver. In feite had hij, lang vóór ons, bovengenoemde combinatie E.F.O. (ei/fluitje/ogenopener) uitgevonden.

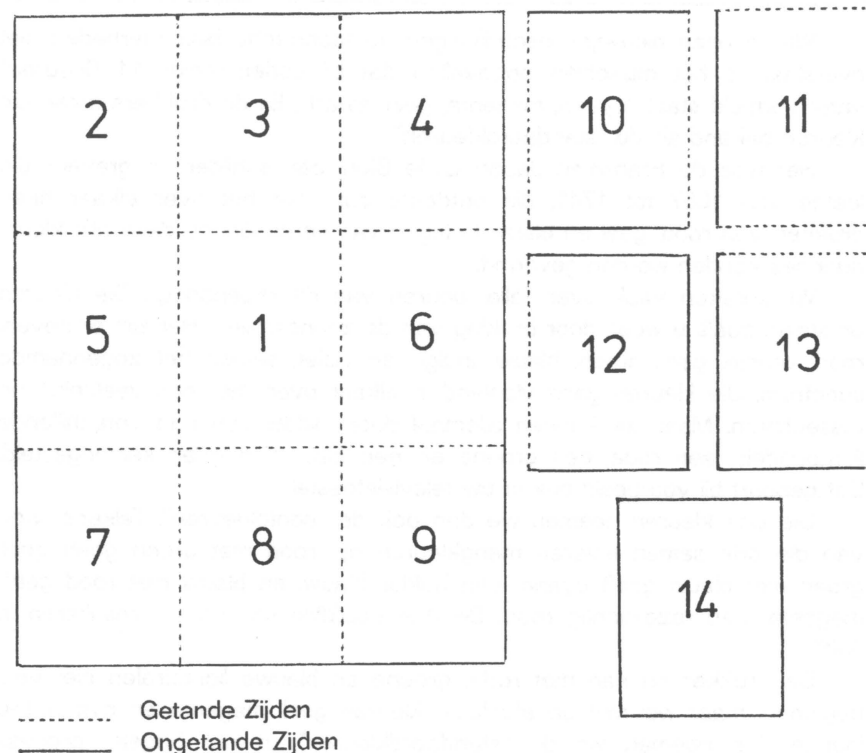
Ondanks de verbluffende eenvoud - die vaak het kenmerk is van waarlijk geniale uitvindingen - heeft zijn idee in onze kringen geen toepassing gevonden. Zeer ten onrechte, menen wij, en wij zijn dan ook van plan daarin krachtadig verandering te brengen. De mensen moeten weer eens gedwongen worden tot hun eigen geluk en dat gaan wij energiek doen ook!

Hadden de eerste verzamelaars enkel te doen met velzegels, aanvankelijk ongetand en later op verschillende manieren getand, wij moderne filatelisten hebben bovendien te maken met rolzegels en met boekjeszegels in allerlei nieuwe formaten.

Bij de nieuwtjesbeschrijvingen in Usca Post hebben wij al een "code" ingevoerd voor de lijntanding (LT), de kamtanding (KT) en de moderne gesimuleerde tanding van zelfklevende zegels (ST), te vergelijken met resp. een lelijk, een schitterend en een kunstgebit. Die code houden wij erin.

Onbeschaamd voortbordurend op het gedachtengoed van ex-collega Soldaat gaven wij nu de tandingvarianten die zich in de praktijk voordoen een nummer. Hiernaast ziet U die afgebeeld, waarbij de stippellijnen getande zijden aanduiden en de andere lijnen ongetande zijden:

Tandingformule

U ziet onmiddellijk dat variant 1 de vierzijdig getande zegel is en dat de varianten 1 t/m 9 kunnen voorkomen bij boekjeszegels, 10 en 11 bij rolzegels, 12 en 13 weer in boekjes en dat 14 staat voor elke geheel ongetande zegel.

Plaats "ons" variantnummer achter het catalogusnummer van Scott en iedereen weet precies hoe het zegeltje eruit ziet. Neem als voorbeeld het ATM-velletje Scott 3269 van 18 H-zegels. Daarin vindt u de varianten 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9. Zoekt u nu de zegel rechtsonder uit het velletje, dan vraagt u eenvoudig om Scott 3269.9 en iedere ingewijde begrijpt u.

Soldaat besloot zijn artikel destijds met de opmerking: "O ja, voor de goede orde: men kan dezelfde codering toepassen voor guide lines." En gelijk had hij. Wij gaan er eerst maar eens bij de nieuwtjesbeschrijving gebruik van maken om de tandingvarianten aan te geven.

Over Kleuren gesproken

Wie in onze nieuwtjesbeschrijvingen de technische bijzonderheden niet overslaat, is het misschien opgevallen dat bij codenummer 11 (kleuren) vaak vermeld staat "cyaan, magenta, geel, zwart". Bij de drukkers staan die kleuren bekend als de "standaardkleuren".

Het was de Fransman Jacob C. le Blon, een schilder en graveur die leefde van 1667 tot 1741, die ontdekte dat door het over elkaar heen drukken van rood, geel en blauw in lagen van verschillende dikte alle kleur-nuances konden worden gevormd.

Wij spreken vaak over "alle kleuren van de regenboog". Die kleuren ontstaan, zoals u weet, door breking van de zonnestralen. Het zijn er zeven: rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet, samen het zogenaamde spectrum. Die kleuren gaan vloeiend in elkaar over, met een veelheid van tussentinten. Maar die kunnen allemaal door middel van drie verschillende lichtbundels, een rode, een groene en een blauwe, worden samengesteld. Dat gebeurt bij voorbeeld ook in uw televisietoestel.

Die drie kleuren noemen we dan ook de "hoofdkleuren". Telkens twee van die drie samen leveren mengkleuren op: rood met groen geeft geel, groen met blauw geeft cyaan, een helder blauw, en blauw met rood geeft magenta, een roze-achtig rood. De drie hoofdkleuren samen resulteren in "wit".

De drukker nu kan met rode, groene en blauwe lichtstralen niet veel beginnen, maar wel met de afgeleide kleuren geel, magenta en cyaan. Die laatste drie noemen we de "standaardkleuren", in het Engels "process colours". Die zijn bij alle drukkers over de hele wereld gelijk, dus waarlijk "standaard". Hij maakt er alle denkbare kleuren mee: geel en magenta geven rood, geel en cyaan leveren groen op en cyaan en magenta blauw. Door drie standaardkleuren te mengen worden de mogelijkheden bijna onbeperkt uitgebreid.

Zo kan met de drie standaardkleuren ook zwart worden gevormd, maar in de praktijk gaat de voorkeur uit naar een apart zwart, dat beter controleerbaar is.

Naast de standaardkleuren kunnen natuurlijk ook andere worden gebruikt, eventueel in combinatie. Daarvoor bestaat het Pantone Matching System, een uitgebreid kleurenpalet, ontwikkeld door de firma Pantone. Elke tint heeft daarin een nummer.

Zo, nu hebt u deze wetenschap eens zwart op wit. Wordt het u groen en geel voor ogen? Laat de zaak dan maar gauw blauw blauw!

Motief: een Schilderij

Artikel uit het "Kontaktorgaan" N° 30 van november 1979

Het zal niemand verbazen dat bij de vele uitgften die aan de herdenking van de Amerikaanse Revolutie zijn gewijd er maar liefst twee waren met als motief het schilderij van John Trumbull, getiteld "The Declaration of Independence" - De Onafhankelijkheidsverklaring. Dit doek is immers een nationaal symbool geworden, dat ontelbare malen op kalenders, in tijdschriften, boeken en wat niet al is afgebeeld.

Scott nam de postale prentjes op met de nummers 1687 en 1691/94. Het was overigens niet de eerste keer dat dit beroemde doek op een postzegel terecht kwam. Kijkt u maar bij Scott 120 van 1869. Met een vergrootglas zouden 6 van de 42 daarop afgebeelde personen herkenbaar zijn. Toch wel iets bijzonders voor zo'n kleine zegel van 110 jaar geleden. Het mooiste zou natuurlijk zijn als u dat bij een kopstaande zegel kon bekijken, maar die zijn er niet zoveel.

Over deze schepping van Colonel Trumbull is een heleboel te vertellen. (Evenals over de Meester zelf; misschien in een volgend artikeltje).

Trumbull (1756-1843) geldt met recht als de Schilder van de Amerikaanse Revolutie. Rond 1785 vatte hij het plan op een serie doeken te maken, gewijd aan de Amerikaanse geschiedenis. Volgens de toen heersende "mode" moesten dat krijgstonelen worden, liefst met de dood van de held als hoofdmotief. Zo heette het eerste doek van zijn serie "The Death of General Warren at the Battle of Bunker's Hill" en het tweede "The Death of General Montgomery in the Attack on Quebec".

Tijdens een verblijf in Parijs in 1786 ontmoette hij Thomas Jefferson, die toen Gezant was in Frankrijk. Tussen hen klikte het al gauw en hij werd een graag geziene gast in Jeffersons huis. Bij een van hun gesprekken deed Jefferson de suggestie om in de serie Historische Doeken er ook een op te nemen dat de gebeurtenis van de 4e juli 1776 zou vereeuwigen. Er is een schets bewaard gebleven, die Jefferson zelf maakte om de schilder "een idee te geven van de Zaal waarin het Congres bij de Onafhankelijkheidsverklaring was gezeten, in het Old State House in Philadelphia, en wel gelijkvloers, links van de ingang." Dit House heet thans Independence Hall, het is afgebeeld op Scott 1044, 1546, 1622, 1625.

Trumbull was enthousiast. Op hetzelfde vel papier maakte hij een eerste ontwerp. Grappig is, dat Jeffersons geheugen hem duidelijk in de steek had gelaten: zijn plattegrond is op verschillende punten fout. Toch componeerde Trumbull zijn doek volgens deze schets.

Samen hadden ze hele gesprekken over vragen als: wie moesten worden afgebeeld? Alleen zij, die er op 4 juli werkelijk bij waren? Alleen de vóórstemmers? En hoe moest het met de inmiddels overledenen? Daar hebben zij tenslotte ook John Adams in gekend, die toen Gezant was in Londen. Het liep erop uit dat van de 56 ondertekenaars er 43 op het doek van Trumbull verschenen, samen met 5 personages die niet tot de "Signers" behoorden. Daarom heet het schilderij dan ook uitdrukkelijk niet "The Signing of the Declaration", zoals de slordige Scott ons bij n° 1691/94 wil doen geloven, doch "The Declaration of Independence" zonder meer. (Opmerking: Scott heeft inmiddels deze onnauwkeurigheid hersteld. Red.)

Het doek, 79 x 54 cm groot, werd begin 1787 in de stad Londen opgezet. De compositie was in de zomer van dat jaar gereed, behalve de portretten. Daarvoor had de schilder ruimten opengelaten, zoals later met X- en UV-stralen kon worden aangetoond.

John Adams, die immers in Londen woonde, was de eerste wiens hoofd op het doek werd ingevuld. Jefferson werd de tweede en de rest moest wachten tot de Meester in 1789 terugkeerde in de States. Tot in 1793 is hij door het land gereisd om hoofden te verzamelen.

Trumbull schilderde 36 figuren naar het leven, soms meteen op het doek, soms als miniatuurschets in olieverf of potlood. Van de overledenen werden er negen gekonterfijt naar bestaande portretten, een uit het geheugen, een uit geheugen plus een beschrijving en één werd geschilderd naar zijn zoon. Deze laatste echter pas in 1817.

Trumbull heeft trouwens tussen 1817 en 1820 nog wat veranderingen aangebracht. Men neemt aan dat hij er tevreden over was en het als voltooid beschouwde, toen in 1820 een - ook alweer beroemd geworden - gravure van zijn schepping werd vervaardigd door Asher B. Durand, de kunstenaar die later ook de portretten graveerde van Franklin en Washington voor de Scott nummers 1 en 2.

De 48 afgebeelde figuren kunnen worden herkend met behulp van een "sleutel", een tekening waarop zij met nummers en hun namen zijn aangegeven. De eerste *key* was vermoedelijk in 1817 van Trumbull zelf, maar die is verloren gegaan. De oudste die bewaard is gebleven, is die van Durand, gepubliceerd in 1823. Heel veel later heeft men kunnen bewijzen dat daar drie verwisselingen in zitten.

Het doek bevindt zich thans in de Trumbull Gallery, dat is de Art Gallery van de Yale University in New Haven.

Ho! De scherpzinnige lezer zal nu dadelijk opmerken dat de Scott bij de nummers 1691/94 vermeldt dat deze zijn ontleend aan het schilderij in de "Rotunda" van het Capitool in Washington D.C. Inderdaad, en Scott is hier niet slordig, Scott heeft gelijk! Trumbull is in 1818 opnieuw begonnen en dit tweede doek is nu, op wens van President Madison, met levensgrote figuren uitgebeeld. Het meet 5.49 x 3.66 meter en het is één van de acht historische taferelen die te bewonderen zijn in de "Hall of the Revolution", de rotonde van het Capitool.

Toen Trumbull in 1815 na een nieuw verblijf in Europa voorgoed in de States terugkeerde, begon hij te ijveren voor de gedachte om tussen de reeds gereedgekomen noordelijke vleugel (Senaat) en zuidelijke idem (Huis van Afgevaardigden) van het Capitool een soort nationaal monument te bouwen, uiteraard met schilderijen. Hij kreeg steun van zijn oude vrienden Jefferson en Adams en op 27 januari 1817 nam het Congress het besluit om Trumbull op te dragen een viertal schilderijen te vervaardigen, waaronder de "Declaration".

Dit grote doek is in 1818 voltooid. President Monroe gaf toestemming het ten toon te stellen en dat gebeurde achtereenvolgens in New York, Boston, Philadelphia (in de zaal waarin de ondertekening van de Declaration had plaatsgehad) en in Baltimore. Het werd een zegetocht: er kwamen zo'n 21.000 mensen kijken, een voor die dagen grote massa.

In februari 1819 werd het doek aan de Regering overgedragen. Maar de Rotunda was nog niet klaar. Het heeft nog tot november 1826 geduurd vóór het schilderij erin kon worden opgehangen en de President het kon komen bewonderen.

Er is één duidelijk verschil met het oorspronkelijke kleine doek: het telt 47 figuren, want Thomas Nelson is weggelaten.

Maar... er is nóg een "Declaration"! In 1832 voltooide Trumbull, op 76-jarige leeftijd, een doek van 2.74 x 1.83 meter, op halve grootte dus, als één van een geplande serie van acht, waarvan er vijf gereed zijn gekomen. Weer zijn enkele kleine wijzigingen aangebracht. Zo zijn er nu weer 48 figuren. Maar de achtergrond van het doek is ingrijpend gewijzigd. Het lijkt alsof de schilder de vergissing van Jefferson in de oorspronkelijke schets heeft willen herstellen.

Dit doek werd in 1844, een jaar na Trumbulls dood, aangekocht door het Wadsworth Atheneum te Hartford, waar het nu nog te zien is.

Schrijver: A. van Herk

Bron: "John Trumbull, Patriot-Artist of the American Revolution", geschreven door Irma B. Jaffe.

HERMAN JACOBS CANADIAN POTPOURRI CANADIEN

Good bye exotische - en dure - vakantie. Terug naar de vertrouwde gehaktbal en de sperzieboontjes en natuurlijk ook uw postzegeltjes.

Vorig jaar begon uw krabbelaar zijn eerste Potpourri van het nieuwe seizoen met een aantal gebeurtenissen die plaats hadden in de maand september en hij wil daar nu graag mee verdergaan.

Wat gebeurde er zo allemaal in de maand september jaren en jaren geleden?

✳ We zullen beginnen met Scott 995, uitgegeven op 3 augustus 1983. U ziet hier Sir Humphrey Gilbert. Sir Humphrey, geboren in 1539, was een Engelse zeevaarder en krijgsman. In 1583 vertrok hij uit Plymouth naar Newfoundland, dat na 50 dagen bereikt werd. In de buurt van het huidige St. John's werd de eerste Engelse kolonie gesticht, maar de kolonisten waren er niet erg gelukkig mee en de hele expeditie keerde terug naar Engeland.

Sir Gilbert ging scheep aan boord van de "Squirrel", een scheepje van maar 9 ton, in plaats van zijn eigen 36 tons vlaggenschip de "Golden Hinde". Het was in september van dat jaar, dat de "Squirrel" in de buurt van de Azoren met man en muis verging.

✳ We maken nu even een sprongetje van zo'n 175 jaren en wie komen we dan tegen? Niemand minder dan Marquis Joseph Louis de Montcalm de St. Veran, en wel op Scott 100, uitgegeven op 16 juli 1908. Monsieur Montcalm was generaal-majoor in Nieuw Frankrijk, het huidige Canada, en hij voerde van juli tot september 1759 de Franse troepen in Quebec aan tegen de aanvallen van de Britten. Hij werd verslagen op de "Plains of Abraham" in Quebec City op 13 september en hij raakte ernstig gewond. De volgende dag overleed hij aan zijn verwondingen.

Op dezelfde zegel ziet u ook James Wolfe afgebeeld. James was ook generaal-majoor, maar dan in het Britse leger en hij was het die Monsieur Montcalm op de hoogvlakte van Abraham versloeg. Ook hij moest echter zijn overwinning met de dood bekopen, want hij stierf nog dezelfde dag, 13 september 1759.

✳ Rond deze tijd komen we ook weer onze goede vriend Sir Isaac Brock tegen, en wel op Scott 501, uitgegeven op 12 september 1969 ter gelegenheid van de 200e verjaardag van deze Britse generaal. In Usca Post n° 99 van januari 1999 heb ik u al het een en ander over hem verteld. Hij is vooral bekend uit de veldslagen die gevoerd werden in de oorlog van 1812, en in één ervan, namelijk de "Battle of Queenston Heights" in Ontario werd hij dodelijk gewond.

✳ Op Scott 474 zien we de sympathieke Canadese diplomaat Georges Philias Vanier. In de eerste wereldoorlog vocht Mr. Vanier tegen de Duitsers en verloor een been in Frankrijk. Hij bereikte de rang van generaal-majoor en na zijn militaire dienstdienst heeft hij verschillende hoge posten bekleed, zoals bijvoorbeeld die van ambassadeur in Frankrijk, van 1944 tot 1953. Hij was de eerste Gouverneur Generaal van Canada en hij hield deze post van 1959 tot aan zijn dood op 15 september 1967.

✳ En dan komen we, natuurlijk, ook nog de onvergetelijke John George Diefenbaker tegen, geboren op 18 september 1895 in Neustadt, Ontario. We zien hem hier afgebeeld op Scott 859, uitgegeven op 20 juni 1980. Hij genoot vooral bekendheid als Progressive Conservative Prime Minister, van 1957 tot 1963, en hij was een felle tegenstander van de nieuwe vlag die de Liberalen destijds, overigens met succes, door het parlement wisten te krijgen. Hij weigerde zelfs om met de nieuwe vlag op zijn kist begraven te worden!

✳ Op 21 september 1928 werd de eerste airmail zegel uitgegeven, Scott C1. Het is een zinnebeeldige voorstelling, maar het vliegtuig dat u ziet is wel echt hoor, het is namelijk onze eigen Fokker, de F II (?). In 1932 werd dezelfde zegel opnieuw uitgegeven, maar dan met opdruk: Scott C3. Dat is de zegel waarop één van de engelen een extra grote boezem heeft en daarover heb ik u, overigens heel discreet, uitvoerig ingelicht in Usca Post n° 82 van september 1996. Overigens hebben de engelen op de C1 ieder ook maar één vleugel: die waren in 1928 nog erg schaars.....!!

Op 16 september 1833 werd "Le Roi du Nord", zoals hij later genoemd werd, geboren. Het was op die dag dat de Frans-Canadese pastoor Antoine Labelle het levenslicht aanschouwde. Hij stond bekend als "De Koning van het Noorden", door zijn werk in de regio van de Laurentides, ten noorden van Montreal. Mijnheer pastoor had een zeer gezonde eetlust en u

ziet hem hier afgebeeld "in al zijn omvang", op Scott 998, uitgegeven op 16 september 1983.

PRETTIG POSTZEGELEN IN HET NIEUWE SEIZOEN!

VICTOR KUIL

De Departmental Postzegels 1873-1882

Na de Burgeroorlog groeide in Amerika het ongenoegen over het privilege van de politieke elite om gratis post te kunnen verzenden en ontvangen, het *free frank*-systeem genaamd. Politici, met om hen heen hun kliek, maakten het wel erg bont. Zo organiseerden zij onder andere loterijen, waarbij alle loten en bestellingen van loten op kosten van de belasting-betaler verstuurd werden. Eén congressman verklaarde zelfs zijn paard tot publiek document, bevestigde zijn *free frank*-stempel aan de teugels en liet zo de postdienst het beest gratis vervoeren.

In 1873 besloot het Congres dat het uit moest zijn met het gratis versturen van post. Het *free frank*-privilege werd afgeschaft. Ook de Departementen moesten gaan betalen voor hun eigen postverzending. Er werden 92 speciale postzegels ingevoerd, die uitsluitend ambtshalve door de Departementen gebruikt konden worden. In het vervolg zullen wij ze "Officials" noemen.

De Continental Bank Note Company (CBNC) kwam door de Officials in financiële problemen. Toen zij in 1871 het contract voor het drukken van postzegels overnam van de National Bank Note Company (NBNC) tekende zij een contract met de Staat, waarin zij zich verplichtte om tegen een vooraf vastgestelde prijs postzegels te leveren. Zij ging er daarbij vanuit, dat zij zegels van het bestaande ontwerp van de lopende serie moest leveren. De CBNC had immers al het graveerwerk en de drukplaten bij de overname van de NBNC meegekregen. Maar nu moest er een honderdtal nieuwe

platen aangemaakt worden, hetgeen kosten meebracht van de platen zelf en van het nieuwe graveerwerk. Deze extrakosten kwamen uit op \$ 50.000. Wie zal dat betalen? In eerste instantie niet de Staat, gezien het lopende contract. Na een uitgebreid onderzoek kwam de Staat uiteindelijk toch met geld voor het meerwerk over de brug en betaalde bovendien een hogere prijs per zegel.

De zegels zijn gedrukt voor gebruik in de volgende Departementen:

Agriculture (Landbouw),
Executive (Kabinet van de President),
Interior (Binnenlandse Zaken),
Justice (Justitie),
Navy (Marine),
Post Office (Posterijen),
State (Buitenlandse Zaken),
Treasury (Financiën) en
War (Oorlog).

Sommige Officials komen zeer veel voor, terwijl andere uiterst schaars zijn. Van alleen de 3¢ Post Office-zegels zijn er al 65 miljoen uitgegeven. Deze zijn dan ook goedkoop. Daarentegen zijn de uitgegeven dollarwaarden van het State Department zeldzaam. Dit Departement was het enige dat zegels met dollarwaarden kreeg, namelijk \$ 2, \$ 5, \$ 10 en \$ 20. Die zijn bovendien in tweekleurendruk uitgevoerd.

De gewone Officials werden gedrukt in de gebruikelijke vellen van 10×10 zegels, maar de dollarwaarden kwamen uit in minivellen van 5×2 zegels.

Van de \$ 2 zijn er slechts 3508 besteld, terwijl van de andere dollarwaarden er elk 363 geleverd werden.

De CBNC legde al haar andere werk stil en voerde een tweeploegendienst in om het werk op tijd klaar te krijgen.

Het was een haastklus: er moesten in minder dan drie maanden 96 nieuwe platen aangemaakt en 98 nieuwe motieven gegraveerd worden. Voor 92 Officials waren 96 nieuwe platen nodig, omdat de dollarwaarden met twee platen gedrukt werden. Alleen het frame van de zegels werd vernieuwd, de afbeeldingen van de staatslieden uit de 'gewone' Banknote-serie werden hergebruikt om tijd te winnen.

Voor het Post Office Department kwamen geheel nieuwe zegels uit. Ook de dollarwaarden waren nieuw.

Niet alle Departementen kregen alle frankeerwaarden ter beschikking. De 7¢-zegel komt slechts bij vier van de negen Departementen voor. Bij de Executives is de 10¢ de hoogste waarde, terwijl bij zes andere Departementen zegels tot 90¢ gebruikt werden.

De meeste zegels zijn op het gewone harde CBNC-papier gedrukt. Bij een latere CBNC-herdruk van sommige zegels is ook het geribbelde papier gebruikt. De laatste druk van 25 verschillende Officials is door de American Bank Note Company (ABNC) verricht, in 1879. Deze hebben een apart Scott-nummer gekregen, omdat ze op het zachte ABNC-papier gedrukt zijn.

In 1884 werd een punt gezet achter de Officials. Het gebruik ervan viel tegen en de productie- en distributiekosten waren hoog. De overgebleven voorraad werd ingenomen en vernietigd. Er werd overgegaan op *penalty*-enveloppen. Deze enveloppen zijn staatseigendom en dragen een waarschuwing, dat op privégebruik een boete van \$ 300 staat.

Verzamelaars konden natuurlijk wel aan gebruikte Officials komen. Ongestempelde zegels daarentegen waren niet of nauwelijks te krijgen. Na veel vragen werd in 1875 tot een uitgave voor verzamelaars besloten. De herdrukken werden voorzien van een opdruk 'SPECIMEN' en ze waren ongegond te koop bij het kantoor van de Third Assistant van de Postmaster General. Van elk exemplaar van deze herdrukken zijn er aldus enkele duizenden tot minder dan honderd verkocht. Van de dure 20 dollar zijn er maar zeven aan verzamelaars verkocht.

De gewone Officials zijn bekend met een aantal productieproblemen, zoals dubbele transfers, ook wel shifts genoemd. Daarnaast bestaan er een aantal plaat- en graveerfouten. Dezelfde problemen komen terug bij de Specimen-uitgiften, omdat deze grotendeels van dezelfde platen gedrukt zijn. Maar juist bij de opdrukken is het nodige fout gegaan.

Allereerst bestaan er opdrukken met de tekst 'SEPCIMEN' in plaats van 'SPECIMEN'. De tweede grote fout is de kopstaande opdruk. Ook bestaan er opdrukken met 'SPECiMEN', dus met een kleine letter i in plaats van een hoofdletter I. Er zijn slechte opdrukken, waarbij de hoofdletter I gebroken is, zodat het lijkt alsof er met een kleine letter i gedrukt is. Er bestaan ook exemplaren met een dubbele opdruk. Merkwaardig is, dat ondanks het kleine uitgegeven aantal de Specimen-herdrukken niet echt duur zijn. Het aanbod is klein, evenals de vraag. Mensen verzamelen ze gewoon niet voldoende. De prijzen in 1998 beginnen bij ruim 10 dollar en een flink aantal specimenzegels zijn verkrijgbaar voor nog geen 100 dollar, als u ze tenminste kunt vinden.

HERMAN JACOBS

Lest we forget

Net ten noordoosten van het plaatsje Gueudecourt in het noorden van Frankrijk staat een gedenkteken. Een bronzen mannetjeseland, daar opgesteld door de regering van Newfoundland, duidelijk zichtbaar vanaf de weg Albert - Bapaume - Cambrai. Hij staat in een klein voormalig slagveld op een lage helling. Dit gedenkteken duidt de plaats aan waar in oktober 1916 de Newfoundlanders een beslissende rol hebben gespeeld bij de verovering van een Duits weerstandsnest, Rainbow Trench (Regenboog Loopgraaf) genoemd.

Zo begint het, uiteraard in het Engels geschreven, verslag van de "Battle of Le Transloy", zoals weergegeven door het Department of Veterans Affairs in Canada.

Zondag 28 juni 1914 was een rampzalige dag. Het was op die dag, dat Aartshertog Franz Ferdinand van Oostenrijk door een Servische kogel dodelijk getroffen werd. Zijn einde betekende het begin van de eerste wereldoorlog. Engeland verklaarde Duitsland op 4 augustus de oorlog en Newfoundland volgde onmiddellijk daarna.

Gedurende deze verschrikkelijke oorlog waren er meer dan 6000 officieren en manschappen in dienst van het Royal Newfoundland Regiment, maar toen in 1918 de balans werd opgemaakt, bleek dat 1305 Newfoundlanders nooit meer naar hun vaderland zouden terugkeren.

Ter herdenking heeft de regering van Newfoundland vijf indrukwekkende monumenten opgericht, namelijk vier in Frankrijk en een in België. Deze monumenten staan op voormalige slagvelden waar de Newfoundlanders destijds een heldhaftige en glorieuze rol gespeeld hebben. Ze bestaan uit een massieve bronzen kariboe die uitdagend in de richting staart waarin de Newfoundlanders de vijand moesten aanvallen of aanvallen van de vijand

moesten afslaan. U vindt deze gedenktekens in het nabij Albert gelegen Beaumont-Hamel, in Gueudecourt bij Bapaume, in Monchy-le-Preux bij Atrecht, alle in Frankrijk, en in het Belgische Kortrijk.

In 1919, dus nog 30 jaar vóór Newfoundland zich aansloot bij Canada, heeft Newfoundland een serie van 12 zegels uitgegeven (Scott 115-126), de zogenaamde "Trail of the Caribou Issue" oftewel "Spoor van de Kariboe Uitgave". Het is een bijzonder interessante serie, omdat men er het spoor van de Newfoundlanders uit de eerste wereldoorlog mee kan volgen

Op de zegels ziet u bekende namen, althans voor de ouderen onder ons,, zoals Cambrai, Monchy, Langemarck, enzovoort, plaatsen waar de Nefoundlanders zich onder vaak zeer moeilijke omstandigheden heldhaftig hebben gedragen.

Ook ziet u "Ubique" staan op de Scott 116, 119, 121 en 123. Ubique zou men vrij kunnen vertalen als "alom-tegenwoordig".

In 1949 werd Newfoundland de tiende Provincie van Canada en voor de vijf gedenktekens werd toen het Department of Veterans Affairs verantwoordelijk.

Vragen? Iemand nog Vragen?

In Usca Post n° 97 van oktober 1998 legden wij u het geval voor van de Amerikaanse Kerstzegel uit 1971, Scott 1444, waarop "Christmas" en "8" in groen waren uitgevoerd, in plaats van in de normale goudkleur. De Scott geeft enkel als 1444 a de variëteit "gold omitted" = "goud weggevallen" aan. Maar wij vonden "groen in plaats van goud" iets anders dan "goud weggevallen" en daarom vroegen wij u om de oplossing van dit raadsel. Die kwam er echter niet, reden waarom wij het geval voorlegden aan de Keuringsdienst van de Nederlandse Bond van Filatelisten-Verenigingen. Van deze Dienst ontvingen wij een Certificaat met de volgende verklaring:

"Het onderzochte zegel heeft geen goudkleurige bedrukking. Op deze positie is wel aanwezig de daarvoor benodigde hechtlaag in groene tint welke als lijmedium dient om het goudpoeder vast te plakken. Door stagnatie tijdens het drukproces was de lijmlaag echter gedroogd toen het goudpoeder werd aangebracht, reden om niet te hechten. Hierdoor is deze drukvariant ontstaan. Volgens onze waarneming is het zegel in originele staat."

Wij vinden dat ook u dit weten moet en daarom lichten wij u even in!

Thema: Washington Monument

Wie van ons het Monument voor Washington, de 170 meter hoge obelisk in Washington D.C., niet met eigen ogen heeft gezien, kent het toch zeker van de postzegels waarop het is afgebeeld.

De vierde juli, de Amerikaanse Onafhankelijkheidsdag, wordt in het jaar 2000 nog bijzonderder dan anders, want dan moeten de aan de gang zijnde herstelwerkzaamheden aan de Naald voltooid zijn. Aan dat herstel was het, na een lang bestaan als het grootste vrijstaande metselwerk in de USA, toe.

Dat lange bestaan begon uiteraard met een plan. In 1783 opperde het pasgevormde parlement van de USA de gedachte om een monument voor de eerste President op te richten. Washington leefde toen nog en hij stak niet onder stoelen of banken dat hij weinig voelde voor die gedachte. Op het tijdstip van zijn dood in 1799 was het er dan ook nog niet van gekomen.

Pas in 1833 nam het Congres het voorstel definitief aan. Maar het duurde nog tot 4 juli 1848 voor de eerste steen werd gelegd, onder President Polk. Dat gebeurde met de marmeren hamer en de zilveren troffel die Washington zelf had gebruikt voor het leggen van de eerste steen voor het Capitool, op 18 september 1793.

Na zes jaar was een hoogte bereikt van ongeveer 46 meter en toen werd het sukkelen met de bouw. In de vier volgende jaren werd de Naald maar een goeie meter hoger. Tussen 1854 en 1876 was het "afgeknotte monument" voorwerp van politieke strijd, waarin vooral de anti-katholieke Know Nothing Party zich weerde. Dat was een in 1853 opgerichte geheime politieke partij die regeringsfuncties wilde reserveren voor in de USA geboren protestantse burgers. Zijn aanhangers lieten zich de Know Nothings noemen, omdat ze zogenaamd niets afwisten van de activiteiten van hun partij. In 1856 werd de naam veranderd in American Party. Spoedig hadden hierin de zuidelijken het voor het zeggen. Deze groepering kreeg de macht in handen over de maatschappij die het monument bouwde en daarna lag zij telkens weer overhoop met het Parlement, waardoor de bouw werd vertraagd. Het bekendste incident in deze strijd was de diefstal en vernietiging van een door Paus Pius IX geschonken herdenkingsplaquette.

In de jaren van de Burgeroorlog (1861-1865) kwam er van verder bouwen al helemaal niets terecht: men had andere en grotere zorgen aan het hoofd.

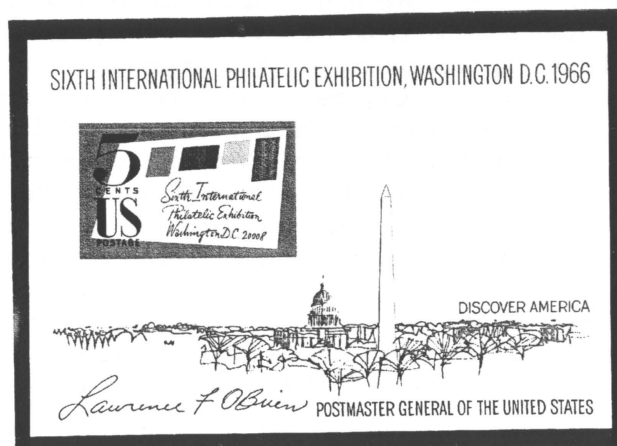
In 1876 wist President Ulysses S. Grant de bouwmaatschappij ertoe te bewegen het project in handen te geven van de Regering. Daarna stelde het Congres fondsen ter beschikking voor de afbouw van het monument.

Dat ging niet helemaal zonder tegenstand. Senator Roscoe Conkling van New York noemde het monument smalend een mammoet-schoorsteen, een zinloos en onmogelijk geval op een onveilig fundament. "En we hebben honderdduizend dollar in de grond begraven."

In 1878 werd de bouw hervat. In 1884 was het buitenwerk voltooid en een jaar later kon President Chester A. Arthur het monument inwijden. Toch duurde het toen nog drie jaar eer het voor het publiek kon worden opengesteld.

Sindsdien is er regelmatig restauratiewerk aan verricht, maar deze keer wordt het menens: een echt grote beurt. De kosten ervan worden geraamd op 9.4 miljoen dollar. De overheid voteerde 2.9 miljoen uit de belastingcentjes, de rest wordt opgebracht door sponsors, zoals Kodak, Visa, 3M Corporation, Proctor & Gamble, Coca Cola en de Target winkelketen. Voor de laatste fase, de verbetering van de uitkijkpost bovenin die nog eens 1.5 miljoen gaat kosten, worden nog gulle gevers gezocht.

Het is al dat geld wel waard. Niet alleen is de Obelisk een van de waarmerken van de hoofdstad, maar er komen de laatste jaren gemiddeld zo'n 2300 toeristen per dag een kijkje nemen. Geen wonder dat de Naald al een paar maal op postzegels is afgebeeld. U ziet ze hier eens bij elkaar. Het zou ons niet verbazen wanneer ook aan de voltooiing van de restauratie in het jaar 2000 een zegel zal worden gewijd.

KORT AMERIKAANS

Wetenswaardigheidsjes uit de US-Filatelie

★ De Pioneers of Aviation zijn op. Ze hebben allemaal hun zegeltje gekregen: de broertjes Wright, William Piper, Eddie Rickenbacker, Wiley Post, Octave Chanute, Glenn Curtiss, Blanche Stuart Scott, Alfred Verville, Elmer en Lawrence Sperry, Samuel Langley en Harriet Quimby, allen met vermelding van hun kwaliteit als pionier van de luchtvaart. Nu komt de laatste in deze reeks uit: Billy Mitchell. Net zo min als bij Igor Sikorsky en Amelia Earheart staat bij zijn portret dat hij een pionier was, maar hij wás er een. Heeft taai geknokt tegen zijn superieuren om van de Air Force een zelfstandige tak van de strijdkrachten te maken. Is gelukt. Hij werd generaal en kreeg de Medal of Honor. Plak hem dus met eerbied in.

★ Sinds mei 1997 verkoopt de Filatelistische Dienst van de USPS ook de nieuwtjes van Canada en Groot Brittannië. Later kwamen daar Australië, Ierland, Israël, Mexico en de UNO bij en toen moest er een aparte prijscourant voor komen: The International Collection. Maar de USPS wil méér. Zij zoekt, naar zij zelf zegt, "hoogstaande postadministraties waarvan de postzegels in trek zijn, om kosten te drukken en stijgende inkomsten te verkrijgen." Zij onderhandelt met Argentinië, Brazilië, Chili, Finland, Hong Kong, Nieuw Zeeland, Portugal, Spanje en... jawel! NL!! Nog even en we kunnen in Groningen de Amerikaanse nieuwtjes kopen, let maar eens op.

★ Mensen, wij kunnen u niet ernstig genoeg waarschuwen: de USPS heeft het copyright van postzegelontwerpen. Blijf er dus af. De American First Day Cover Society deed dat niet en vergreep zich aan de zegel voor Ayn Rand. Nam het portret over als cachet op haar FDC. Gevolg: protest van de USPS. Uit vrees voor een grote financiële claim heeft de AFDCS de verkoop onmiddellijk gestaakt. De reeds verkochte exemplaren staat een rijke toekomst te wachten.

★ Overdrijf nou toch niet. Bestel nou niet meer dan 5.000 Daffy Duckvelletjes met die ongetande zegel. Heeft trouwens geen zin, want u krijgt er, tegen betaling, maximaal maar 5.000 van de Filatelistische USPS-Dienst.

★ Nieuwe bezems vegen schoon, ook in de USA. De nieuwe Postmaster General gaat dit jaar meteen 800 miljoen dollar bezuinigen, alleen al op de advertentiekosten 50 miljoen. Op het hoofdkantoor verdwijnen 500 arbeidsplaatsen. Allemaal omdat u geen brieven meer schrijft, maar E-mail...

★ In de Scott Catalogus komt een notering voor een PNC-strip van 5 van de Fruit Berries. U weet al van ons dat het plaatnummer alleen bij de bramenzegel voorkomt. Die komt dus in het midden. Maar dan ontbreekt de bramenzegel zónder plaatnummer. Neem dus een strip van 9: alle zegels zonder plaatnummer tweemaal en de bramen-PNC in het midden.

★ Sinds 3 mei is er een nieuw Aerogram, met afbeeldingen van het Voyageurs National Park in International Falls, Minnesota en van aldaar levende dieren. Ook de prijs staat erop: 60¢. Even duur als het porto voor een gewóne standaardbrief naar het buitenland. Geen voordeel meer. Zou de USPS een ontmoedigingsbeleid voeren om de luchtpostbladen straks uit het assortiment te laten verdwijnen?

★ Spring geen gat in de lucht als u in een bundel kilowaar een Flag over Porch Scott 2915D aantreft zonder "USA 32". Is een dummy. De firma Wal-Mart heeft koelkastmagneetjes verkocht in de vorm van een blauw brievenbusje. Uit de gleuf stak een strip van 3 van deze dummy-rolzegels. Alles made in China en... met toestemming van de USPS. Dat is toch vragen om moeilijkheden?

★ Dat ze dáár nou niet eerder aan hebben gedacht. Zelfklevende zegels aan beide kanten van het draagpapier. Wat een besparing! Het velletje Tropische Bloemer, dat op 1 mei uitkwam als vouwboekje, draagt vóór 8 en achter 12 zegels. Slim, slim, slim. Misschien een beetje afgekeken van het Nederlandse velletje "10x creatief met zegels", maar tóch. Hoe stoppen we dit product nu in ons album? We willen ons bezit toch graag van alle kanten kunnen bekijken. Advies: stop het in een zuurvrij transparant hoesje en plak dat scharnierend in. Slim, slim, slim!

★ Zit niet te wachten op de NATO-zegel die u was beloofd bij het 50-jarig bestaan, want die is uitgesteld wegens de Operation Allied Force tegen Joegoslavië in Kosovo en omstreken. Hij komt nu uit als er even geen oorlog is. Maar een postkantoortje in noordoost Ohio wist dat niet. Dat heeft er een stel van verkocht. Enkele daarvan zijn al gebruikt op brieven teruggevonden. Eén collega heeft bekendgemaakt dat hij 8 postfrisse exemplaren bezit. Wat zoudt ú daar nou mee doen?

★ Gaven wij u onlangs de GTVTL dat de G-rolzegel met de rode G, Scott 2891, aan het lastig worden was, ditmaal moeten wij u laten weten dat het met het boekjesvelletje van 10 G-zegels met de blauwe G, Scott 2884a, dezelfde kant op gaat. De handel biedt al 10% boven nominaal. Zeg later niet dat we u niet gewaarschuwd hebben.

★ Op Scott 3186d in het velletje Celebrate the Century 1940s staat President Harry S. Truman afgebeeld, met een punt achter de S. Fout!! Harry zette nooit een punt achter die S. Volgens sommigen omdat die S niets betekende en Harry hem er alleen tussen zette omdat hij geen middle name had, volgens anderen omdat hij familieruzie wilde voorkomen over de vraag of die S nu van Shippe, de vader van zijn vader, of van Solomon, de vader van zijn moeder, kwam. Wij maken er geen punt van.

★ In het velletje Celebrate the Century 1980s komt een zegel voor de Cosby Show, maar vanwege de regels over nog levende personen zonder sterspelers erop. Ook E.T. the Extra-Terrestrial, de film van Steven Spielberg uit 1982, wordt in dit velletje vereeuwigd. Nee, verder verklappen we niks...

★ Beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald. Dat heeft nu toch ook de USPS ingezien. Onder sterke aandrang van de filatelie, aangevoerd door de American Philatelic Society, heeft zij besloten voortaan weer alle nieuwe zegels in alle postkantoren in het hele land verkrijgbaar te stellen. Het zal niet meer voorkomen dat de verkoop wordt beperkt tot één of meer Staten of regio's. Nu afwachten of dat ook gevolgen zal hebben voor de oplaagcijfers.

★ Daar zitten wij nu al sinds 22 januari 1998 over te dubben: heeft die alpine skiër op Scott 3180 nou - gezien de gespen - twee linkerschoenen aangetrokken of zou hij twee linkerbenen hebben en daarom op een postzegel zijn afgebeeld? Schrijft u ons even als u het weet.

★ Die 60¢ Grand Canyon-zegel die wij u in het vorige nummer beloofden, moet u maar even vergeten. De al gedrukte 100 miljoen stuks zijn de shredder ingegaan. Bij de productie heeft zich een klein foutje voorgedaan. Allemaal de schuld van "design coordinator" Ethel Kessler. Die vertelde de man die voor de belettering zorgt, dat er "Grand Canyon, Colorado" onder moest komen. Dus dat gebeurde. Nu heeft de Colorado River de Canyon uitgesleten, dat is waar, maar hij ligt heus in Arizona. Echter zonder ZIP Code; wij dachten eerst dat de Post dáárom niet wist waar hij ligt...

★ De shredder had het trouwens druk: er moesten ook nog eens 15.000 drukvellen Daffy Ducks worden vernietigd. Dat waren 15.000 bovenste helften en 15.000 onderste, u weet wel, met het plaatnummer, elk van 60 zegels. Contractdrukker Avery Dennison had vergeten er de gesimuleerde tanding in aan te brengen. En die fout kan blijkbaar niet achteraf worden hersteld, want er komt een nieuwe oplaag, op kosten van Avery Dennison. Wie breekt betaalt, zéker in de USA.

★ Het is zover: er komen geen gebonden boekjes meer uit met gewone likzegels. "De vraag naar zelfklevers heeft de behoefte aan likzegels te niet gedaan" zegt de USPS. Wij vragen ons af of dit ferme besluit ook zal gelden voor die akelige "makeshift" automaatboekjes in die blauwe kaften.

★ Zeg nou nooit meer dat de Amerikaanse parlementsleden geen belangstelling hebben voor onze hobby. Sinds begin februari hebben ze gemiddeld elke week een wetsvoorstel ingediend voor de uitgifte van een gelegenheidszegel, voor allerlei evenementen. De mooiste vinden wij die voor de actie "Look, Listen and Live!", die het aantal ongelukken op kruisingen van auto- en spoorwegen wil verminderen. Wat is postzegels verzamelen toch heerlijk veelzijdig!

★ De Weerhaan suppletiezegel van 1¢, Scott 3258, is gevonden met tandinggaatjes van verschillende grootte. Maar volgens de USPS zijn ze toch echt allemaal met dezelfde machine aangebracht. Zij ziet de mogelijke oorzaak in slijtage van de perforerpenen of in verschil in druk op de apparatuur. Waarom wordt dat nu niet eens precies uitgezocht? Wij hadden er al lang een parlementaire enquêtecommissie op gezet...

★ De USPS kreeg een verzoekschrift met 15.000 handtekeningen van burgers van Amerikaans Samoa. Dat eiland is dit jaar een eeuw Amerikaans en daar willen ze een zegel voor zien. Zeg het met zegels, zagezegd.

★ Sinds 5 juni hebben we dan de 33¢ stamped envelope met het portret van Lincoln, die wij u in maart beloofden. Ziet er heerlijk klassiek uit. Maar laat u niet lopen: de druk is vlak, niet in reliëf. Lijkt maar zo, door het meedrukken van een zwarte schaduw in het blauw en grijze zegelbeeld. Toch knap gedaan!

★ Sinds 1989 verricht de Arthur Salm Foundation, genoemd naar de man die de centjes ervoor gaf, onderzoek naar filatelistische producten. Er is nu een rapport over de gom op de moderne USA zelfklevers. Die wordt niet geel, blijft bijna onbepaald plakken, droogt niet uit of in en verkrumelt niet. Trekt hoogstens in het papier van de zegel... Een hele geruststelling toch?

★ Het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan: Marvin Runyon, u kent hem nog, de vorige postmaster general, is mededirecteur geworden van Stamps.com, een Californische computerfirma die de verkoop van postzegels via Internet op poten wil gaan zetten. De te maken winst wordt besteed aan de ontwikkeling van de *postage kits* voor personal computers, waarover wij u al in september 1998 alles vertelden. Heus, nog even en we drukken zelf postzegels op onze brieven.